

On uze u ruke dečji udžbenik istorije i pogleda sliku Velikog Brata koja je zauzimala celu prvu stranu. Hipnotičke oči zagledaše se u njegove. Ljudi su živeli ceo život pod pritiskom neke ogromne sile - nečega što prodire u unutrašnjost lobanje, tuče po mozgu strahom isteruje verovanja, navodi čoveka, maltene da poriče svedočanstvo svojih čula. Na kraju će Partija objaviti da su dva i dva pet. Bilo je neizbežno da pre ili posle iznese tu tvrdnju: to je zahtevala logika njenog položaja. Njena filozofija je prećutno poricala ne samo vrednost iskustva, nego i samo postojanje spoljne stvarnosti. Zdrav razum bio je jeres nad jeresima. Međutim, nije poražavalo to što se za drukčije mišljenje kažnjavalo smrću; poražavala je pomisao da je Partija možda ipak u pravu. Jer, najzad, otkud znamo da su dva i dva zaista četiri? Ili da zemljina teža zaista deluje? Ili da je prošlost neizmenjiva? Ako i prošlost i spoljni svet postoje samo u svesti a svest je podložna kontroli - šta onda?

Ne! Hrabrost mu skoči sama od sebe. Pred oči mu iziđe, nedozvano nikakvom neposrednom asocijacijom, O'Brajenovo lice. Bio je sigurniji nego ikad da je O'Brajen na njegovoj strani. Dnevnik je bio za O'Brajena - upućen O'Brajenu; kao beskrajno pismo koje niko neće pročitati, ali koje je adresirano na jednu određenu osobu i iz te činjenice dobija svoju boju. Partija nalaže da se svedočanstvo očiju i ušiju mora odbaciti. To je njena konačna, najsuštinskija naredba. Vinstonu se srce steže od pomisli na ogromnu silu podignutu na njega na lakoću s kojom bi ga svaki partijski intelektualac pobedio u debati, na suptilne argumente koje on ne bi mogao da shvati, a kamoli da na njih odgovori. A ipak je u pravu! Oni greše, a u pravu je on. Mora se braniti sve što je očigledno, što je glupo, što je istinito. Očigledne istine su istinite, toga se pridržavaj! Stvarni svet postoji, njegovi se zakoni ne menjaju. Kamenje je tvrdo, voda je mokra predmeti koji nisu poduprti padaju prema središtu zemlje. S osećanjem da se obraća O'Brajenu, i, u isto vreme, da iznosi važan aksiom, on napisa:

Sloboda, to je sloboda reći da su dva i dva četiri. Ako je to dato, sve ostalo dolazi samo po sebi.

8.

Odnekud, sa dna nekog prolaza, na ulicu doplovi miris kafe koja se prži - prave kafe, ne kafe Pobeda I protiv svoje volje, Vinston zastade. Za sekund-dva ponovo se nađe u poluzaboravljenom svetu svog detinjstva. Onda se neka vrata zalupiše i ućutkaše miris kao zvuk.

Bio je prešao nekoliko kilometara trotoarima; u proširenoj veni mu je pulsiralo. To je bio već drugi put u tri nedelje kako nije proveo večer u Centru kulture i odmora - nepromišljen potez, jer se svačije prisustvo brižljivo proveravalo. U principu, član Partije nikad nije imao slobodnog vremena i nije nikad bio sam osim u krevetu. Kad ne radi, jede ili spava, trebalo je da učestvuje u kakvoj kolektivnoj rekreaciji; činiti bilo šta što je odavalo sklonost ka usamljivanju, čak i šetati sam, uvek je bilo pomalo opasno. U Novogovoru je i za to postojala reč: svoježivot, što je označavalo individualizam i ekscentričnost. Ali te večeri, kad je izišao iz Ministarstva, blagi aprilski vazduh ga beše zaveo. Nebo je bilo toplije plavo nego ikad ranije te godine; dugo, bučno veče u Centru, dosadne, zamorne igre, predavanja, škripavo drugarstvo podmazano džinom najednom mu se učiniše nepodnošljivim. Povodeći se za impulsom, okrenuo je leđa autobuskoj stanici i odlutao u lavirint Londona, prvo na jug zatim na istok, zatim na sever, gubeći se u nepoznatim ulicama i skoro ne hajući u kom pravcu ide. Ako uopšte ima nade, bio je zapisao u dnevnik, ona je u proloma. Te reči su mu se neprestano vraćale, konstatacija mistične istine i očiglednog besmisla. Nalazio se negde u kvartu najamnih stračara, severoistočno od mesta koje se nekad zvalo železnička stanica